

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СИСТАНЕ.

ГОД 5.

ЦАРИГРАДЪ, МАРТА 1869.

БРОЙ 3.

НАЙ ВАЖНИЙ-ТЬ ВЪПРОСЪ.

Много ся говори въ тѣзи времена за иѣкои важни въпроси които занимаватъ умове-тѣ на човѣцъ-тѣ по свѣтъ-тѣ.

Отъ тѣзи въпроси иѣкои си быватъ политически, а други быватъ църковни; иѣкои си сѫ мѣстни; сирѣчъ, касаѣтъ ся само до жителi-тѣ отъ единъ градъ или отъ единъ народъ; а пакъ други въпроси има които ся касаѣтъ до цѣлый човѣчески родъ.

Има обаче единъ въпросъ които е важно за вселой човѣкъ, защото си относя не само на кратковрѣменни-тѣ тойзи животъ, но и на бѫдѫщий-ть животъ отвѣдъ гробъ-тѣ. Когато всички-тѣ други въпроси изгубатъ важность-тѣ си и иѣма кой да полюбопытствува за рѣшеніе-то имъ, тойзи въпросъ вѣчно си останува. Прѣдметъ-тѣ на други въпроси като сѫ време-ни или свѣтовии, уважнуватъ и са съзвѣшватъ, а прѣдметъ-тѣ на тойзи въпросъ е безсмъртенъ и вѣченъ, и важностъ-та му никога ся не увалава. За токъ като четешъ тѣзи думы, ты кой и да си, не дай ги хвърля на страхи като недостойни за твоето вниманіе и слушаніе, не дай ги отхърла защото чрѣтъ тѣхъ ся прѣдлага и прѣдъ тебе тойзи най важни-тѣ въпросъ, и отъ тебе сѫ изыскува едно рѣшеніе.

Начало-то на животъ-тѣ въ душъ-тѣ става кога Святый Духъ Божій подѣлъсъвава тато, подъ негово-то влияние, какъ то сърдце ся умекчава и строшено-то сърдце ся привързува и Вѣтъ алено-то сърдце ся привързува и цѣлива.

Това промѣнѣ ѹкоето става въ душъ-тѣ по дѣлъвѣс-то на Духа Божій

наричѣ ся ново рожденіе, пакърожденіе, рожденіе отъ Духа и пр. и то е толкозъ необходимо нужно щото самъ Господъ рече, "Истинъ, истинъ ти казвамъ, ако ся не роди иѣкой изново, не може да види царство-то Божие".

Сега, читателю, голѣмо-то питаніе къмъ тебе, важни-тѣ тойзи въпросъ които иска отъ тебе рѣшеніе, това е "Прѣ ли ты това промѣненіе? Роденъ ли си изново? Имашъ ли душевенъ животъ или не?"

Пытанъ ли ма въ Ѣто състон това промѣненіе, и какъ може иѣкой да знае прѣль ли го е или не? Отговарянъ че първый тъ знакъ или бѣлъ чрѣзъ които ся показва това промѣненіе с любовъ: любовъ къмъ Бога като Създателъ, къмъ Господа Іисуса Христа като Искуплителъ и Божественъ Спасителъ, и къмъ човѣци-тѣ като братиц. Имашъ ли ты тѣзи любови? Обычашъ ли Христа? Свято-то негово име, святый-ть неговъ кръстъ, свята-та негова кръвь, святы-тѣ негови заповѣди; всички тѣзи многоцѣни ли сѫ за тебе? Имашъ ли Христа като все всѣхъ? Имашъ ли такважи прѣданъ къмъ него щото да търсиши въ Го- тѣ си дѣла да го прославишъ." Го-

такважъ любовъ ѹко имашъ отъ оро-мъ-спода, то ѹче обычашъ йозъ че бѫше годио Нему и ѹче ся отвѣтиши на вѣр- ва което е омразно съмъ ся срамувашо състони-то ти? съмъ ся срамувашо показашъ тѣзи тѣлца си. Той даде показашъ тѣзи тѣлца си за Цитеца, като тур- за Христа? Къде си? рамо-то на старецъ-си единъ неискусъ умиление:

ли си чрѣзъ думы-тѣ си, и чрѣзъ при-
мѣръ-тѣ си да привождашь всички-тѣ
человѣци при Него за да съучаствуватъ
и тѣ въ тѣзи добрины?

Съ другы лумы да кажемъ: тойзи за тебе
най първый-тѣ въпросъ е "Християнинъ ли
си?" живъ, събуденъ, дѣятеленъ Христі-
янинъ. Християнинъ не само въ църквѣ-
та, но и въ пазаръ-тѣ; не само въ ис-
повѣданіе-то си, но и въ търговий-тѣ си
и въ повседневниж-тѣ си работѣ. "Тър-
съте трвомъ Црство-то Божие и
правдѫ-тѣ негови, и всичко-то това
ще ви ся приложи."

—о—

ПОХВАЛА ОТЪ ЧЕЛОВѢЦЫ-ТѢ.

Друга вѣнь отъ естество-то наклонность
къмъ похвалы-тѣ е славолюбие-то. По-
хвала-та отъ человѣцы-тѣ ако и да не
е ишо по благородно отъ земни-тѣ
благости, прѣдметъ е на человѣческий-
тѣ животъ, услаждава умъ-тѣ и удовол-
ствува сърдце-то како добро-тѣ гласове
услаждаватъ ухо-то, или добросокови-
тѣ храны вкусъ-тѣ.

Изычници-тѣ имахъ похвалъ-тѣ отъ
человѣцы-тѣ за истиница на всичко що
освѣтляваше прочуваніе-то на име-то имъ.
Така Фемистоклесь, като бѣлъ още дѣте,
казвалъ; че го не оставила побѣда-та Мел-
тіадова да спи, и когато стапаи голѣмъ
и славенъ, исповѣдавъ че сладостъ-та
којко усъщалъ, като го показвали съ
пърстъ въ народни-тѣ събрания, възна-
граждавала го за всички-тѣ завършиванія
колкото бѣлъ направилъ за отече-
ство-то ся.

На Тулія Римлинишъ-тѣ не му бѣло
срамъ да обнародва на свѣтъ-тѣ суетъ-
та си, че защитилъ отечество-то си
Римъ отъ съзакъти-тѣ противъ градъ-
тѣ, не отъ лухъ на отечестволюбие, но да
възвести за себе си памятникъ на слава.
Това мудрованіе сѫ слѣдовали и Столче-
нъ-тѣ и Киприанъ-тѣ философи. Това
рѣваніе поради строгость-та на Фа-
са-тѣ, които сѫ правили всичко и
само въ сти честни въроисловѣди дѣлъ-
разни другъ-тѣ видѣни и да ги хва-
чива води и вѣчи-тѣ.

Съ рогоски и въ человѣци отъ всяка къвъ
тражъ и да приѣхъ работы-тѣ си отъ
ревни-тѣ употрѣ сирѣчъ отъ похва-
ла-тѣ; но днесъ сѫ. Человѣческо-то
бакъ-тѣ сѫ употребявана въ това ишо е

исто всякадѣ и всякогы: а става явно
отъ туй, че человѣци-тѣ усъщатъ скърбъ,
когато слушатъ че хвърлятъ върхъ тѣхъ
рѣчи обезчестителни и прѣзирателни; а
радость и услажденіе, когато са похва-
ляватъ отъ други-тѣ.

Любовъ-та на похвали-тѣ накара Фа-
рисеи-тѣ да отхвърлятъ Христа и е при-
чина която е възбрашила, и сега възбра-
шила ишозина да исповѣдатъ и да слѣ-
дватъ истини-тѣ; тази причина приви-
шила ишозина да ся именуватъ Христіани, а да
не държатъ Христови-тѣ заповѣди, и да
утвърждаватъ и други-тѣ въ заблужде-
ніе-то, за да не загубватъ похвалъ-тѣ
на согражданы-тѣ и подобновѣрци-тѣ си.

Наклонность-та къмъ похвалъ-тѣ отъ
человѣцы-тѣ не само възбрая нечестивъ-
тѣ да повѣрва тѣ Христъ, но устра-
шава и съспупува, и не редко завлича
и самы-тѣ благочестиви съсъ стримител-
ни-тѣ си въстанія; нужда е да ся уду-
шва когато ся яви, защото е заразителна
и погубва душъ-тѣ на којко спасе-
ніе-то зависи отъ покоряваніе-то на Бога
и отъ вѣрѣ-тѣ въ Господа Иисуса Хри-
ста.

Тази наклонность, ако не ся удуши
съ време и всеконечно, не само води
къмъ зло-то, но и поврѣждда и зарази и
всичко що ся види добро. Принуж-
дава человѣка да прави всичко за свое
прѣбрѣтеніе, за да биде хваленъ отъ
человѣцы-тѣ. Къчто искъ-тѣ дворола-
скатели не знайтъ ишо друго добро или
зло освѣнь щѣнія-та на господари-тѣ
си, така и онѣзи до не упътвяватъ
тази наклонность къ похвалъ-тѣ, най
сетиѣ толкозъ си обѣдаватъ отъ неї
щото не могътъ да иматъ ии мудрованія
ни чувствуванія, что други дѣла
освѣни да ся хвалиятъ и вѣдъ человѣци-тѣ
прѣвъ ясно-то поучватъ на Свято-то
Писаніе и свидѣтелство-то и обличеніе-
то на съвѣсть-та имъ. Но на благочес-
тивъ-тѣ человѣкъ само-то славолюбие,
само-то намѣреніе трѣба всекога да е
какъ да ходи, какъ да живѣтъ благоугодно
прѣдъ Бога, безъ да гледа нали человѣ-
ци-тѣ удобраватъ или ишо удобряватъ
характеръ-тѣ и поведеніе-зрѣ му.

Ако, въ испълненіе-то и е длѣностъ-
та си придобыва, както чесма ся случва,
похвалъ-тѣ на истини-по Христіани,
трѣба да благодари Бога и благодать-

тъ којкото му дава. А па противъ ако посръща бесчестие и прѣзрѣніе, да ся не смущава отъ тѣхъ, по нека върви постолно по путь-тъ на длѣность-тъ, бѣдъ да го е грыжа дали този неговъ вървежъ съблазнива нѣкои или не. Благочестивый-тъ не трѣба да остави характеръ-тъ си или да възбранява ревностъ-тъ му заради истинѣ-тѣ Божіѣ, или да дава сумненіе за неї.

Умъртвленіе-то, и удушаваніе-то на тази вънь отъ естество-то паклонность е одно отъ най голѣмы-тѣ отрицанія конто благочестивый-тъ има да направи: по благородно отрицаніе отъ себе си, и освѣти благочестивый-тъ другъ не може да опредѣли цѣнѣ-тѣ и да опыта сладостъ-тъ си.

Благочестивый-тъ человѣкъ, накаръ че ся наслаждава отъ похвалы-тѣ на другы-тѣ както и другы-тѣ человѣци, съсъ велико туй има яви побужденіе да ся призываи при Иисуса Господа. Иисусъ Христосъ, отъ прѣж-тѣ инутѣ отъ којкото вѣра той въ него, става наѣ високъ и наѣ великъ прѣднеѣ на увѣреніе-то и на надежда-тѣ му — на любовь-тѣ и на благодареніе то му — придобыва бесчетни привлѣкательности: за туй е всякоги Христосъ въ умѣ-тѣ и въ сърдце-то му и въли размышиленія-та му.

Размышилява често и съ удоволствіе заради животъ-тѣ Христовъ, че не само прѣзрѣнъ бы Христосъ, но и озлобленіе не малко прѣтъриѣ за него — че не скры плещы-тѣ си отъ ударенія-та съ бичъ, што лице-то си отъ присмишванія и пластици — че иносъ тицески-тѣ вѣнецъ за срамъ и трѣсть-тѣ съсъ жльчи-тѣ за присмѣхъ. А това размышиленіе прави похвалы-тѣ отъ человѣци-тѣ да губи изгойскѣ-тѣ си спахъ, и събужда въ сърдце-то ми усѣщеніе на дѣлъко смиреніе и любовь къ оногозъ, който бы прѣзрѣнъ, обличенъ и отхвирленъ отъ человѣци-тѣ заради него. Тойзи смыслъ утишава духи-тѣ му и го уякчува да отстане не само отъ да сѣдва, но и отъ да желас да удовлетвори тѣзи вънь отъ естество-то охота.

ФЕДЕРИКЪ ВЕЛИКИЙ.

Единъ отъ най добри-тѣ генерали на Фредерика Великаго бѣше Хансъ Йоакимъ фонъ Цитенъ, общо нареченъ въ Пру-

сій "Дѣдо Цитенъ" или Хюзарскій Царь.

Цитенъ никога не ся срамуваше отъ вѣръ-тѣ си. Въ всяко врѣме той ѹж исповѣдава — прѣдъ голѣмъ и малѣкъ. Еднѣжъ той ся отрѣче отъ да отиде на едно угощеніе у господарь-тѣ си царь-тѣ, защото въ сѫщѣ-тѣ день той искаше да присъствува на тринезж-тѣ на Господа и Спасителя си Иисуса Христа, понеже бѣше день за причащеніе. Въ идущій-тѣ день, като дойде той въ палатѣ-тѣ, царь-тѣ на когото безбожни-тѣ миція бѣхъ добрѣ познаты, изрече нѣкои хулителни израженія за свято-то прічащеніе, и другы-тѣ госіе ся смихѣха отъ неговы-тѣ думы. Но при това, Цитенъ поклати бѣла-тѣ си главѣ серіозно, исправи са, позари царь-тѣ, и тогава каза съсъ смиль гласъ:

"Ваше Величество добрѣ знаете, че въ войнѣ въ какважто опасность и да бы била азъ никога не съмъ си страхувалъ, но на вскаждѣ дѣлъ звено съмъ туралъ животъ-тѣ си въ опасность, за Васъ и за отечество-то си, и още имамъ сѫшнѣ-тѣ духъ, и днесъ, ако бѣше по-трѣбио, и Ваше Величество ако бѣхте заповѣдали, щѣхъ положи бѣлѣ-тѣ си глава прѣдъ проката-ти. Но има и надѣнье отъ горѣ единъ който е поголѣмъ отъ васъ и отъ мене, по голѣмъ отъ всички-тѣ человѣци. Той е Спаситель-тѣ и Избавитель-тѣ, който умрѣ за Ваше Величество, и ны съ скъпо искупилъ всички съсъ свої-тѣ си кръвь. Азъ не могъ никога да оставяъ человѣци-тѣ да ся присмиватъ или укоряватъ тогова Свѧтыи; защото въ него е вѣра-та ми, утѣшеніе-то, и надежда-та ми, и въ животъ и въ смирѣ. Насърдчена съсъ тѣхъ вѣра, Ваша-та храбра войска ся е дерзновенно била и побѣдila. Ако Ваше Величество подкопавате тѣхъ вѣра, Вы подкопавате въ сѫщо-то врѣме добро-то състояніе на царство-то си."

Цитенъ, съ това явно исповѣданіе на Спасителъ-тѣ си, направи едно впечатление на Царь-тѣ. Той усѣщеніе че бѣше сгрѣшилъ, като ся присмиваше на вѣратѣ на генералъ-тѣ си и не ся срамуваше да исповѣда кривдникъ-тѣ си. Той даде десницѣ-тѣ си раж на Цитена, като туралъ лѣвѣ-тѣ си на рамо-то на старецъ-тѣ, и му каза съ умиленіе:

“О! Честитый Цитене! Колко желајш и а ъ да вървамъ това и ъщо! Азъ много въ почитамъ. Това присмиване още веднъж и ъма да стане.

Царъ-тъ тогава стана отъ трънезм-тъ, отиустихъ други-тъ си гости, но на Цитена каза: Ела съ мене въ мои-тъ стаи.”

Какво стана въ ози таси разговоръ между Велики-тъ царъ и негови-тъ новелъкъ генералъ никога не ся е казало. Но това знае че сали-тъ Господни души, сир. «Всекой, който исповѣда мене предъ человеки-тъ, ще исповѣда и азъ него предъ Огца моего, който е на небеса бѣхъ тогава испълнени у Цитена.

ДОБРЪ ОТГОВОРЪ.

Прѣди малко време въ Единбургъ сѣдѣ като Г-нъ Нортъ бѣше казалъ единъ проповѣдь, дойде единъ момъкъ въ стаи-тъ му, да тои примиша оици гости, които искахъ лични разговоры и му каза:

“Азъ съмъ слушалъ три проповѣди отъ васъ и не щѫ да винагавамъ нито на васъ нито на проповѣди-тъ ви, ако не ми кажете, защо Богъ дозволи да има грѣхъ въ свѣтъ-тъ.”

“Съ радостъ ще ви кажѫ,” изведнахъ отговори той, “защото той така искаше.”

Момъкъ-тъ ся смяя и стоеше тѣй безъ да отговори, и Г-нъ Нортъ пакъ повтори “защото той така искаше” и тогавъ каза още: “ако вы продължавате да ся противите и да ся прасмивате на Богъ-тъ работи и напусто да ся гордите съ пътски-тъ си умъ и да ся показвате по мудръ отъ Св. Писание, азъ ще ви кажѫ още и ъщо, който Богъ ще направи. Той пъкъ денъ ще да ви турие въ плътъ-тъ огнь. На пусто ще са противите на Създатель-тъ си. Не можете да устоите срѣща него. Нито инѣн-тъ ви за негови-тъ работи, нито хулители-тъ ви думы за тѣхъ, не щѫтъ нито най малко да умал-тъ болкъ-тъ на вѣчо-то ви осъждене кое то, вѣроятно ще достигнете, ако сѣдввате съсъ сегашни-тъ си духъ. Имаше такива противници, както вие сте сега и въ време-то на Св. Павла, и какъ имъ отговори той: “Но, о человѣче, ты кой си що отговаряш срѣща Бога”?

Въ това, младежъ-тъ прѣвари Г-на Норта и го попита “Има ли такъвъ стихъ въ Библий-тъ”?

“Да, има”, отговори той, “въ деветъ-тъ главъ къ Римлянамъ; и азъ ви съвѣтвамъ да идете у дома си и да прочетете тѣзи главъ, и виждте таи, какъ Богъ казва че има правдѣ той да прави всичко, както иска безъ да остави направено-то и ъщо да рече на оногозъ, който го е направилъ: Защо си я така направилъ? Има още и ъщо, което трѣбва да поините да то Богъ искаше да остави грѣхъ да направи — Богъ искаше да проводи Іисуса. Отъ свой-тъ свободни и самоволни благости, Богъ даде единородниятъ си съмъ да умре за грѣшици-тъ вмѣсто тяхъ; така щото ако и да сѫтъ съгрѣшили и сѫ направили и ъща достойни за смърть, пакъ имъ единъ отъ тѣхъ никога не ще ся хвърли въ пътъ-тъ, ако бы да пріеме Іисуса за самий-тъ си Спасителъ, и да вѣрва въ него и да ся надѣе на слово-то му. Извинъ време сега повече да ви говорѣ защото, други ми чакатъ. Идѣте у дома си, внимавайте на онова което съмъ ви казалъ, и дано Святъ Духъ да го благослови заради Іисуса Христа.”

Тойзи разговоръ стана въ Недѣлѣ вечеръ. На идущій Петъкъ, като Г. Нортъ бѣше у единъ приятелъ — слуга-та му дойде да го повика защото пъкъ момъкъ искаше да ся разговори съ него. Момъкъ-тъ като вѣзни, каза: Помни-те ли ми?

“Помните ли момъкъ-тъ който въ Недѣлѣ попита защо у Богъ дозволилъ да има грѣхъ въ свѣтъ-тъ?”

“Да, добре помињ.”

“Добръ Г-не, азъ съмъ они момъкъ, и ви казахте че Богъ допуснялъ да има грѣхъ въ свѣтъ-тъ защото тай искаше; и ми казахте да идѫ у дома и да четѫ деветъ-тъ главъ отъ Посланието Римлянамъ; още че Богъ искаше да проводи Іисуса да умре за таи грѣшици, както съмъ азъ; и азъ наравихъ така, Господине, каквото ми казахте; и сѣдѣ това, припаднахъ предъ Бога и молихъ му ся да ми прости грѣхове-тъ защото Іисусъ умре за мене, и да ми даде Святъ-тъ си Духъ, да исчисти всички нечисти мысли отъ сърдце-то ми, и Той така направи и сега азъ съмъ честитъ,

о много честитъ, Господине! ако и да, дохожда пакъ дяволъ-тъ нѣкога да ми искушава, и ми пыта какож причина имамъ да мыслѣ че Богъ ия е простиъ, азъ всакога съмъ го отиждалъ като съмъ му казалъ че неискамъ да разсѫждавамъ за нѣща споредъ мой-тъ разума, но споредъ Божиє-то Слово: и че сама-та причина, защо азъ знаѣ че съмъ простенъ е, понеже Богъ искаше да ми прости, заради Христа."

На помъкъ-тъ лице-то бѣше свѣтло отъ радостъ и миръ, и то бѣше доволна причина, защото Г. Нортъ го не позна. Драгий читателю! *първый-ти урокъ*, когото единъ бѣдень грѣшникъ има да учи, е да "вѣра въ Господа съ всичко си сърдце, и да вѣра въ Бога не само за това, което е цено, но и за онова, което той не разбира, и което не е ясно. Това е вѣра, и такава вѣра почита Бога и спасава душа-тъ. Това е приємание на царство-то Божие като малко дѣте, което всякога вѣра че *всако иль-що е право, което баша му казва и прави*, и иека всякога да помниш че еписано (и Писанія-та не могатъ да са развалиятъ) че ако ини не приемемъ царство-то Божие както малко дѣте, никакъ не ще вѣзвиши тамъ.

ДѢСКА-ТА ОДЪРЖА.

Прѣди много години станилио едно корабостроеніе въ Английски-тъ краеморія, не далечь отъ градъ-тъ Корнуолъ. По Божиє смотрѣніе всички ся отъзвали и никой животъ ся не загубилъ. На другий-тъ денъ (Свата Недѣла) избавени-тѣ корабинци присъствували на селск-тъ църквъ за да присъжатъ Богу благодареніе-то си за упазваніе-то на животъ-тъ ииъ.

Священикъ-тъ който проповѣдуваше, оцѣняваше благорѣміе-то си за да даде добро наставеніе, и така съ голѣмъ ревность между други добры нѣща той рекъ: "Прѣставете прѣдъ умъ-тъ си състояніе-то на човѣка който ся дави въ море-то. Една дѣска плава по водѣ-тъ, човѣкъ-тъ ся хваща за дѣска-тъ по напирава че не го одържа, а потъва подъ него. Какви ще бѣдѣтъ усъщанія-та му когато му ся прѣѣсне тази надежда? Но ако памѣри че дѣска-та го одържа и

не потъва, колко ся радува той! Сега, слушатели мон! Ето за нась грѣшни, кointо ся давимъ, Христосъ е дѣска-та. Само той може да ни спасе. Той е дѣска-та на избавленіе-то. Тази дѣска одържа. Не бойте ся, одържа, одържа, и пѣма да потъне! Уловите си незабавно за тази дѣска, и ще бѣдете спасени!"

Минхи си бѣхъ около 14 години врѣме и добрий-тъ тойзи Священикъ бѣше почти забравилъ горензложеніе-то събитіе, като дойде при него единъ човѣкъ една вечерь и го умоляваше да дойде на едно друго село за да види единого боленъ който умираше. На такъвъзъ повикваніе той не може да ся откаже, по станжалъ тозъ часъ и отишъ на село-то. Когато вѣзвиши въ стаи-тъ той видѣлъ единого съвсѣмъ непознатъ иену човѣкъ който бралъ душа. Той коявничилъ при него и му рекъ, "Брате, повицалъ си ми, ето дойдохъ. Сега ся наѣрваш при брѣгъ-тъ на онова страшно прѣходаше коего очакува всинца ии. Кажи ми върхъ какво основаваш надежд-тъ си за вѣчностъ-тъ?"

Умирающій-тъ човѣкъ ся виждаше че чуваше и разбираще; по гласть иѣмъ вечно за да говори. Свице ишикъ-тъ му рекъ пакъ, "Брате мой, ако не можеш вечно да говоришъ, то дай ми иѣкой знакъ, чрѣзъ който да ми кажешъ да ли въ Христа ти е надежда-та". Човѣкъ-тъ събрали всичкъ-тъ си силъ и съ голѣмъ трудъ пошепналъ тѣзи пай послѣдни-тъ си думы, "*Дѣска-та одържана*."

Той бѣль единъ отъ слушатели-тѣ на онова слово. Проповѣдниъ-тѣ порошилъ съзы благодарителни като видѣлъ тойзи плодъ отъ трудове-тѣ си.

Читателю! тази дѣска ще одържи и тебе въ смиреній-тъ часъ. Та занесе овѣзи душа безопасно въ пристанище-то на вѣчно-то упокоееніе: може и твои-тъ да занесе. Уловилъ ли си ся ты за тази дѣска? Иисусъ Христосъ е всесилъ-тъ Спасителъ. "Ими друго име подъ небе-то дадено между човѣкъ-тѣ чрѣзъ което да ся спасятъ:" "Какъ можемъ да избѣгнемъ ако прѣнебрѣжимъ това толкози голѣмо спасеніе"?

Той "може съвсѣмъ да спасава тѣзи, които чрѣзъ него приходатъ при Бога понеже е всяка живъ да ходагайствува за тѣхъ".

ОПЫГЬ НА ЛЮБОВЬ.

О, колко сбычамъ Бога! выкинла малка-та Еленка, когато майка ѝ ѹчила на длъжност-тѣ и къмъ Бога.— Вѣрвашъ че мислишъ че го обычашъ, мила моя дъщъ, отговорила майка-та.— Но знай — увѣрена съмъ че Го обычамъ, отговорила Еленка.— Кажи, рекла майка-та, че говоришъ, мамо, азъ ти обычамъ; но ако не слушашъ што ти заповѣдамъ, можи ли да повѣрвашъ че ми обычашъ? Не. Затуй, само онзи може да рече че общава Бога, който прави заповѣди-тѣ му: "Ако имате любовъ къмъ мене, упазъте и ми-тѣ заповѣди." (Іан. 14; 15.) "Защото непокорство-то е както съгрѣхиене-то на магій-тѣ: и упорство-то е както нечестие-то и идолопоклонство-то." (1 Цар. 15; 23).

ЧЕТЫРИ ВИДА СЛУШАТЕЛИ.

Има четири вида слушатели които слушатъ слово-то.

Първи-тѣ сѫ като *гъбъ*, която попива всичко, и добро-то и лошо-то, истинъ-тѣ и лажъ-тѣ, и пакъ лесно испушта всичко.

Втори-тѣ сѫ като *хулижъ*; уши иматъ, а не чуйкъ; по каквото влѣзви въ едно-то ухо излѣзви прѣзъ друго-то. Чуикъ безъ да размислятъ, и така скоро забравятъ.

Трети-тѣ сѫ като *цъдилъ*, което прѣцѣща добро-то, а задържа само зло-то. Лошо-то запомняватъ а добро-то забравятъ.

Четвърти-тѣ сѫ като *вълю*, чрѣзъ което си отвѣва слама-та, и останува чисто-то жито.

—о—

МАЛКЪ-ТЪ.

Видѣхъ завчера единъ пайжъ че бѣ хванжъ въ ярѣжъ-тѣ си единъ мухъ, казъвалъ Петъръ на Коста единъ денъ. А що ѵ стори? попыталъ Коста. Сирува ми ся да ѹ е убилъ пайжъ-тѣ, защото ѹ чухъ като пърполеше ти съ крила а той ѹ завѣче въ дупка-тѣ си за да ѹ изѣде. А защо не уби ты пайжъ-тѣ? попыталъ изъ ново Коста. Защо-то, отговорилъ Павелъ, това бы было жестокость. Ний колимъ гонеда-та, овци-тѣ, кокошки-тѣ, и пр. за храна намъ, но нѣмамъ право да убивамъ пайжци-тѣ, че убиватъ мухытѣ, защо-то ги убиватъ за храна за себе си.

ЗА МАЛКЫ-ТВ ДѢЦА.

МАЛКЪ-ТЪ ГРИГОРЧО И ЯБЪЛКА-ТА.

На малкъ-тъ Григорчо баща му работалъ единъ зарань въ земникъ-тъ, когато Григорчо столъ отъ среща и гледа съ внимание какъ цѣнялъ баща му дърва-та. Подиръ това баща чу извалилъ изъ пазуха-тѣ си единъ хубавъ червенъ яблъкъ та ѹ подалъ на малкъ-тъ Григорчо, и рекъ, "Земи че ѹ изѣжъ заради благочинie-то си." Но Григорчо безъ да поклати ръкъ-тѣ си за да земе поне яблъкъ-тѣ, отговорилъ, "Майка ми не ми позволява повече отъ единъ яблъкъ да изядамъ всяка сутринъ." Григорчо билъ иного дни нездравъ, и жайка му заръчала му да аде по двѣ яблъки само на денъ, единъ зарань и другъ следъ владне, защото искала че повечето могатъ да го поврѣдятъ. Като му подавалъ баща му яблъкъ-тѣ, Григорчо си напомнилъ, че си билъ изѧлъ яблъкъ-тѣ оназъ сутринъ, и за туй отговорилъ съ весело лице, "Мама не ми позволява да изядамъ повече отъ единъ яблъкъ всяка зарань."

Които дѣца сѫ били благополучни да иматъ добри майки и слушать що имъ рекатъ майки-тѣ имъ, упазватъ ся отъ бесчетни примки, въ които падатъ непокорливи-тѣ дѣца. "Почитай баща си и майка си, за да бѫдешъ дълголѣтъ на земѣ-тѣ, коѧто Господъ Богъ твой дава тебъ." Иех. 20; 12.

ПРАЗНОСТЬ.

Може ли орачъ-тъ да живе безъ да посѣе и да стори угаръ земѣ-тѣ? Не. Може ли воденичаръ-тъ да има брашно безъ да си єде жито-то? Не. Може ли иѣкой да има хлѣбъ безъ да омѣси? Не. За за живѣ иѣкой спокойно на този свѣтъ трѣба да е трудолюбивъ и да си труди; инакъ е прѣзирателъ и като по доленъ и отъ самы-тѣ животни. Притч. 6; 6.

— Сърдце-то на лѣнивый-тѣ е сѣяндбата на дявола. Не орана-та нива скоро прозявнува бурени.

Сила памти. — Картеретъ управителъ-тъ на Ирландия на 1724 лѣто можалъ да каже изустъ всички-тѣ Новъ Завѣтъ отъ първѣ-тѣ главѣ на Матея до послѣднѣ-тѣ на Откровеніе-то.

Скорость-та на парусоносны-тѣ кораби съ отъ 8 до 12 мили^{*)} въ часъ-тѣ; на рисунателный-тѣ конь (дѣто тича на кошкѣ) отъ 20 до 30 мили — на птицѣ-тѣ отъ 50 до 60 мили — на облаци-тѣ въ една силнѣ бурї отъ 80 до 100 мили — на слухъ-тѣ 773 — на ядро на топъ отъ 600 до 1,000 мили — на земль-тѣ въ вѣртепи-е то и около сънце-то 68,000 мили, или сто пяти по бѣрза оѣ скро-стѣ-тѣ на ядро-то на топъ-тѣ — на планетѣ-тѣ Меркурія 100,000 мили — на видѣлини-тѣ 800 миллиона мили. Расто-яніе-то по между земль-тѣ и сънце-то е 95 миллиона мили, а видѣлина-та прѣ-тичка това разстояніе за 8 минуты; за туй видѣло-то тича единъ миллионъ пяти поскоро отъ ядро-то за топъ-тѣ.

Колко бѣрза и да е скро-стѣ-та на вещественны-тѣ нѣща, не може да ся сравни съскъ скро-стѣ-та на размыше-ни-та на человѣчески-тѣ умъ. Тази скро-стѣ въ непрѣсметнаема, въ мъгновеніе на око прѣминува отъ мѣсто на мѣсто, прѣминува суши и океаны и посѣщава отдалечены области. — “И направи Богъ человѣчка по образъ-тѣ и подобіе-то си.” Колко чудно нѣшо е дѣйстви-е то на человѣчески-тѣ умъ. Кой може да разбере хитрости-тѣ му или да издири источинци-тѣ на силнѣ-тѣ му! но безу-жий-тѣ человѣкъ чрѣзъ грѣхъ-тѣ става подобенъ на скотове-тѣ. Трѣбва отъ малки да оцѣнявамъ този божественны даръ, умъ-тѣ, и да ся пазимъ отъ грѣхъ, защото грѣхъ-тѣ унижава и унищожава умъ-тѣ.

Цѣна-та на време-то

Врѣме добрѣ изживявано, и знанія по-лезни придобываны, въ случаи-тѣ на този свѣтъ съ сюзъ по крѣпкъ отъ остроуми-е то, въображеніе-то и благорѣ-чие-то.

На 1805 когато прочутый-тѣ зарали взаниоучителни-тѣ си методъ Ланкастеръ ся прѣдстави прѣдъ Англійски-тѣ царь Георгія Третій, благовѣрны-тѣ онзи само-дѣржецъ рече, че *желале всяко сирома-машко дѣлте по всичкѣ-тѣ му дѣржавѣ да ся научи да прочита Св. Писаніе*. Така говоратъ и така правятъ благоче-стиви-тѣ царе и управители.

^{*)} Единъ миль има 1760 ярда, сир. 2465 $\frac{10}{26}$ лавти,

ПРИМѢРИ ЗА ДѢЦА-ТА

Двѣ псета били братя, отъ които нѣ одно-то име-то било Лѣвко и било мир-но, а на друго-то име-то Вѣлко, и било зло. Онова що ся выкало Вѣлко, когато излизало на вѣтъ устрашавало человѣците, хапало ся съ други псета и вращало ся ранено: а Лѣвко никога не ся хапалъ съ други псета. Единъ день Лѣвко поискалъ да излѣзе на расходъ съ Вѣлка, който по обычай-тѣ си спѣлъ ся съ други-тѣ псета въ давеніе и така ся вѣрнѣлъ укалявъ и одно-то ухо и опашка-та му ранени: а Лѣвко ся вѣрнѣлъ здравъ и читавъ и чистъ. Дали нѣма нѣкои отъ дѣца-та наши-тѣ малки читатели, които да приличатъ на Вѣлка?

Единъ прочутъ политикъ въ Америкѣ, на име Патрикъ Хенрій, въ послѣдни-то врѣме на живота си като съгледалъ единого отъ приятели-тѣ си че прочиталъ Свято-то Писаніе, рекъ, “Ето една книга по скъпоцѣнна отъ всичкѣ други книги която ся е печатала до сега; но азъ быхъ толкозъ безуменъ, щото не намѣрихъ врѣме да іхъ прочета съ внимание и съскъ сърдечни чувства само сега” . . . Какво страшно исповѣданіе!

ИСТИННО БОГАТСТВО.

Вѣрвайте мя, малки мои приятели, чест-ностъ-та е наилѣдѣо богатство. Без-честній-тѣ губи наилѣдѣо много повече неже колкото печали; защото душевна-та тишина и мирна-та съвѣсть сѫ по скъпоцѣнни отъ хълѣди и десетъ хълѣди дари. “По добро е малко-то съскъ страхъ Господень, неже голъмо съкровище сдру-жено съ трепераніе.”

ВИДЕЛО-ТО НА СЪНЦЕ-ТО

Съѣта ся отъ астрономи-тѣ (звѣздо-бройци-тѣ,) че видѣлина-та на Сънце-то е равна съ видѣлини-тѣ на 5,563 свѣщи наредени около половинъ лакъ далечь отъ человѣка; и единъ миллионъ пяти по ляка отъ видѣлини-тѣ на луна-тѣ (мѣсес-цъ-тѣ)! и съскъ всичко туй наше-то сънце е само една звѣзда отъ третъ-тѣ величинѣ въ съзвѣздіе-то на Персей! “Колко сѫ чудни дѣла-та ти, Господи! всичко съ мудростъ си направилъ.”

— Лѣнивый-тѣ человѣкъ е живъ по-гребенъ.

СТИХОТВОРЕНИЕ.

Съителн-тѣ.

Е-то съ-не по-съ-вать де-ни и по-ши Вся-кж за-раль и ве-черъ и прѣзъ тьм-ни-и-и.
 Въ хл-ди-и-и и у съ-не-чень жа-ръ и у пекъ Е-то съ-не-ся съ-е отъ вся-къ че-ло-вѣкъ.
 Какъ ли съ-хе-та-та? Какъ ли съ-хе-та-та? Какъ ли съ-хе-та-та?

1

Ето съме посѣвать дени и поши,
 Всякж зараль и вечеръ и у тьминж,
 Въ хлдинж и у сънечень жаръ и у пекъ;
 Ето съме ся съе отъ всякъ человѣкъ.

Какъ ли съ-хе-та-та?

2

Съять съмето словомъ и дѣломъ они.
 Безъ да виждатъ това нерадив-тѣ вси;
 Тѣ съ приятелски думы, съ добры си дѣла,
 Въ скърбенъ часъ весселить, утѣшавать сърдца.
 Блага е жытва-та.

3

Другы пакъ благородны посѣвать дѣла;
 Хырлить съме-то съ неуморимж рѣка;
 И вѣдѣго да стживъ отъ всиакъ родъ
 Классове-тѣ си сводитъ подъ златный гъ плодъ.
 Пыши е жытва-та.

4

А пакъ другы съсь праздны рѣцъ тамъ столть,
 Та посѣвать и тѣ, и безъ да си сѣстить;
 Скърбъ и грыжъ посѣвать за себе си тѣ,
 И тамъ изнечель и какъль ще произрасте.
 Горка е жытва-та.

5

А дени ли ся съе, у тьм-и-и ли поши;
 Или въ немоць было, иль въ стремителнъ мощы;
 Было дѣ было, явно или тайно въ кѣть;
 По широку поле, по утыканый путь,
 Вѣрна е жытва-та.

— 0 —

ИДОЛОПОКЛОНСКА НАБОЖНОСТЬ.

Единъ богатъ идолопоклонникъ въ Индіѣ
 прѣди мало съ дѣлъ, като спомоществованіе
 на храмъ-тѣ за единъ голѣмъ идолопоклонскій
 праздникъ, 30,000 оны сладки работы, 30,
 000 оны захаръ, 1000 прѣмыни дѣхы, 1000
 сандажи орізъ, овоція и пр.

Другъ единъ дѣлъ 30,000 лиры освѣнь по-
 чесгодишно-то си спомощствованіе което съ
 10,000 лиры Англійски!

Не трѣбаше ли таквыи пожертвованія отъ
 странъ-їи на заблуждени-тѣ идолопоклонницы
 да посрамить христіаны-тѣ? Колко редко ви-
 ждены отъ христіаны-тѣ да показывать онѣ
 ревности кой-то показывать другогѣри-тѣ.

Ако за единъ идолъ, който си ищо на сѣть-
 тѣ, който има очи, а не глаѣда, има уши, а
 не чуе," во е дѣло на человѣчески рѣцѣ, ако
 за това иѣшо ся намѣрва кой да вѣднѣва
 таквыи сумы пары, богати-тѣ христіанѣ за-
 що да не бѣдѣть готови подобно да изди-
 вляватъ за да распространять познаніе-то
 на единаго истиншаго и живаго Бога?

Ако отъ всевѣдѣихъ прѣданность къмъ съ-
 дѣнъ иѣмъ и жръсень идолъ ставать таквыи
 пожертвованія, каква трѣбаше да бѣде на-
 ша-та прѣданность къмъ тогози който дѣлѣ
 себѣ си откупъ за насть?

Въ Печатницѣ-їи на А. Минасіаевъ,
 у Джамъ-ханъ.